

บทที่ 220

ชายเวทโลหิต

เขาแยกจิ้งจอก สาขาใหญ่ในกายจอมปีศาจ

ในห้วงความคิดของกู่ลี่ยังมีภาพสตรีเลื่อนรางลึกลับผู้หนึ่งนอนเวียหน้อย
ไม่ยอมจาก เพียงแต่มันพยายามบอกตัวเองว่านั่นเป็นเพียงแค่ภาพลวงตา
หรือว่ามีใช่

ท่ามกลางความงุนงงสับสน มันพบว่าตัวเองเดินกลับมาถึงห้องโดย
ไม่รู้ตัว ประตูยังเปิดหยา มองเข้าไปยังเห็นความเสียหายอันเป็นผลจากการ
ที่มันกับกู่หวังประมือกันได้

มันมองสภาพรกเลอะเทอะนั้นลึกลับก่อนเดินเข้าไป ยกเก้าอี้ที่ยังมี
สภาพค่อนข้างดีมาวางข้างโต๊ะซึ่งหักพัง แล้วนั่งลงคิดอย่างเชื่องซึม เจ้าเทา
วิ่งเข้ามาหา ท่าทางดูหอยเหงาเศร้าสร้อย ไม่พูดไม่จาป็นขึ้นไปนั่งบนไหล่
เจ้านาย จากนั้นก็ทำท่าหน้าม้อยคอดกเช่นกัน

อาจเป็นเพราะมันเป็นห่วงเทาเทีย

หนึ่งคนหนึ่งวานรต่างนั่งเฝ้าเฉาอยู่เช่นนั้น ผ่านไปเนิ่นนานไม่มีใคร
ส่งเสียง ห้องทั้งห้องเงียบจนน่าอึดอัด ในที่สุดกู่ลี่ก็ขยับตัว มันดึงเจ้าเทา
ลงจากไหล่มาอุ้ม

8 กระบี่เทพสังหาร 10

เจ้าเทากะพริบตาปริบๆ กุญแจถามว่า

"เจ้าเทา เจ้าว่าข้าควรทำอะไรดี"

เจ้าเทาไม่ตอบ เอาแต่มองนิ่ง กุญแจก็คล้ายจะไม่สนใจว่ามันจะตอบหรือไม่ พุดพึมพำกับตัวเอง

"ทางสายนี้ ข้าควรจะเดินอย่างไรกันแน่..."

กลางขุนเขาไร้กาลเวลา วันคืนลาลับไม่หวนกลับดุจสายนที

ใจกลางเขาแยกกิ่งจอบบริเวณซึ่งลึกลับและลึกที่สุด กลางสระโลหิตอันกว้างใหญ่ กลิ่นเลือดคาวคลุ้ง ความลึกลับพิสดารนี้หลบซ่อนอยู่ในมุมซึ่งไม่มีใครรู้และถูกโลกลืมไปแล้ว

แน่นอน ยกเว้นคนสองคนคือกุ๋ยหวังกับชินแสปีศาจ

ภายในสระยังคงเต็มเปี่ยมไปด้วยเลือด ฟองอากาศจำนวนนับไม่ถ้วน ผุดขึ้นจากก้นสระเป็นระยะๆ ทะลิ่งสู่ผิวหน้าแล้วแตกดังโพละ ส่งละอองเลือดสาตกระเซ็นเป็นพิกๆ

เช่นเดียวกันกับที่ผ่านมา ลัทธิเวทขนาดใหญ่ถูกขังอยู่ในน้ำเลือด เพียงแต่นอกจากอสูรวิฆาติเยวและเทพวิหคเหลือองแล้ว บัดนี้กลางสระยังมีเพิ่มมาอีกสอง ตัวหนึ่งคือเทาเทียซึ่งกำลังดิ้นรนตะเกียกตะกายอย่างไร้ผล อีกตัวกลับเป็นลัทธิประหลาดรูปร่างใหญ่โตเป็นพิเศษ ส่วนหัวเหมือนมังกร ลำตัวเทียบกับอสูรวิฆาติเยวแล้วยังมีขนาดใหญ่กว่าหนึ่งเท่า เป็นเพราะกึ่งหนึ่งซ่อนอยู่ในสระ จึงมองลักษณะของลำตัวได้ไม่ชัด แต่ดูจากส่วนที่โผล่พ้นน้ำพอเดาได้ว่าน่าจะเป็น 'มังกรลูกไฟ' ลัทธิอสูรในตำนานของพรรคมาร

อสูรวิฆาติเยวกับเทพวิหคเหลือองถูกขังมานาน จึงตกอยู่ในสภาพหายใจวรินไร้ชีวิตจิตใจไปนานแล้ว มังกรลูกไฟก็ดูหมดเรี่ยวหมดแรง มีเพียงเทาเทียซึ่งเพิ่งถูกจับมาเท่านั้นที่ยังมีพลังกำลังและจิตวิญญาณสมบูรณ์ ทั้งแผดเสียงคำราม ทั้งดิ้นรนจนก่อให้เกิดระลอกคลื่นเป็นระยะๆ บ่งบอกชัดว่าอยู่ในภาวะเดือดดาลสุดขีด

ท่ามกลางสระโลหิตคล้ายจะมีพลังพิสดารชนิดหนึ่ง ไม่เพียงสะกด

สัตว์ประหลาดอีกสามตัวได้อยู่หมัด แม้แต่เทาเพียงเองไม่ว่าจะชูคำรามหรือ
ดิ้นรนเช่นไรก็ไร้ผล นอกจากนี้ เหนือสระโลหิตยังมีเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น

'กระดางสยบมังกร' อันลึกลับพิลึกพิลั่นไปนั้น ยามนี้กำลังลอยอยู่สูง
จากสระประมาณห้าจั้ง ตรงบริเวณขากระดางสาคล้ำแสงสีม่วงปนแดงออกมา
ข้างละแถบ จากบนไปล่าง เล็งไปที่ร่างสัตว์ทั้งสี่ในสระพอดิบพอดี มองจาก
ไกลๆ เห็นได้ว่าในลำแสงซึ่งคล้ายจะมีตัวตนนี้มีพลังจิตวิญญาณปะปนอยู่
เต็มเปี่ยม เป็นพลังจิตวิญญาณของสัตว์ทั้งสี่ที่ถูกดูดขึ้นสู่ตัวกระดางนั่นเอง

และเพราะได้รับพลังจิตวิญญาณที่มีไม่สิ้นสุดจากสัตว์เหล่านี้ ตัวกระดาง
ที่เดิมเก่าโทมหมองมัวก็เริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลง บัดนี้กระดางทั้งใบถูกโอมงคล
ห่อหุ้มไว้ สีสันและสภาพเก่าบุโรทั้งค่อยๆ เลือนหาย แทนที่ด้วยความมันวาว
ดุจหยก และค่อยๆ เปลี่ยนเป็นใสกระจ่างจนแทบจะโปร่งแสง

มองปราดแรกแทบจะเข้าใจว่าเป็นชื่อของวิเศษเหนือชั้นของพวกเซียน
ไม่เข้ากับสระโลหิตที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดด้านล้างแม้แต่หน่อย

ทว่าภายใต้เปลือกนอกที่ดูศักดิ์สิทธิ์มีความซลับซับซ้อนแปลกพิสดาร
อยู่จุดหนึ่ง นั่นก็คือภาพลึกลับที่สลักอยู่บนกระดาง ภาพของสัตว์ประหลาด
สี่ตัวเห็นได้ชัดว่าบัดเดียวมองเห็นชัดกระจ่าง เป็นสัญลักษณ์ว่าตัวกระดาง
กำลังเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ มีเพียงภาพที่อยู่ด้านบนสุด ใบหน้าที่
อัปลักษณ์น่ากลัวกลับแดงฉานเป็นสีแดง คล้ายกำลังดูดกินพลังอย่าง
หิวกระหายเพื่อเป็นเชื้อให้ฟื้นคืนชีพก็มีปาน

สูงขึ้นไปด้านบน บนแท่นซึ่งอยู่เหนือสระย่นไว้ด้วยกุยหวังกับชินแสปีศาจ
ชินแสปีศาจอยู่ในชุดดำ ทั้งร่างเหมือนถูกปกคลุมด้วยเงามืดแถบหนึ่ง
ต่อให้ย่นอยู่เบื้องหน้าก็คล้ายจะยังมองเห็นมันไม่ชัด และยามนี้มันกำลังใช้
ลึ้มเสียงทุ้มต่ำรายงานต่อกุยหวัง

"ถูกต้อง อักษรสลักบนตัวกระดางมีเรื่องเช่นนั้นจริง สี่จิตซุนหมพ้ออม
หน้า ความซุนหมพ้อจะอุบัติเบิกฟ้า บัดนี้ 'พยุหโลหิตจตุทเวะ' เสรีจสมบูรณ
แล้ว เหลือเพียงรอเวลาอีกสี่สิบเก้าวัน ให้กระดางดูดพลังจิตวิญญาณของ
สัตว์ทเวะทั้งสี่เสร็จสิ้นก่อน พลังซุนหมพ้อก็จะเพียงพอเบิกนภาผ่าปฐพี สามารถ

10 กระบี่เทพสังหาร 10

เปิด 'ประตูปัญญามาร' ได้อีกครั้ง เช่นนี้ท่านประมุขก็จะสามารถขับเคลื่อนพลังปาฏิหาริย์สุดยอดเยี่ยมจากนี้จะไม่ใครหาญสู้ต่อกรได้อีกแล้ว"

ใบหน้ากุ่มห้วงแดงชาน สองตาสาดประกายแวววับจับจ้องกระดานที่ลอยอยู่กลางอากาศไม่กะพริบ ปกปิดไม่อยู่ถึงความตื่นเต็นยินดี จนถึงที่สุดทนไม่ไหวต้องแหงนหน้าระเบิดเสียงหัวร่อฮ่าๆ ออกมา

เสียงนั้นทั้งดั่งทั้งบ่าระห่ำ แผงไว้ด้วยความดุร้ายและลำพอง รวากับว่ามันได้กลายเป็นผู้พิชิตทั้งแผ่นดินไปแล้ว แต่ทันใดนั้นเสียงหัวร่อก็ขาดหาย กุ่มห้วงนิ้วหน้ายกมือกดตรงตำแหน่งหัวใจ ใบหน้าเปลี่ยนจากแดงชานเป็นขาวเผือด แต่อึดใจให้หลังก็ฉายแสงสีทองขึ้นวูบ แล้วกลับเป็นปกตಿಯ่างซำๆ

ชินแสปีศาจเห็นอาการนั้นเต็มตา ด้วยประสบการณ์ความรอบรู้มันถึงกับตะลึงไปเล็กน้อย ต้องถามอย่างประหลาดใจ

"ท่านประมุขเพิ่งผ่านการประมือมาหรือ คนผู้นั้นเป็นใครถึงได้มีพลังฉานสูงส่งระดับนี้"

กุ่มห้วงหลับตาสูดหายใจลึก หลายอึดใจจึงลืมขึ้นใหม่ แววเยียบเย็นฉายชัด ตอบเสียงกระด้าง

"ทั้ง 'เคล็ดวิชาโพธิธรรม' และ 'พลังมหัศจรรย์ไท่จี' เป็นยอดวิชาอย่างแท้จริง แม้จะแหลมคมสู้พลังปาฏิหาริย์ของพรรถมารเราไม่ได้ แต่ฤทธิ์เดชในตอนท้ายกลับเต็มเปี่ยมและต่อเนื่องยาวนาน ดูแคลนมิได้จริงๆ"

ชินแสปีศาจนิ้วหน้า สายตามีแววประหลาดใจ

"เป็นมันรี โจนอยู่ตี่ ท่านประมุขจึงประมือกับมันเล่า..."

พูดถึงตรงนี้มันก็ทำท่าเหมือนนึกได้

"หรือว่าเป็นเพราะเทาเทีย"

กุ่มห้วงแค้นเสียงเบาๆ ไม่ได้ตอบคำถาม แต่กล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"เจ้าเด็กน้อยนี้พลังฉานรุดหน้ารวดเร็วนัก คิดไม่ถึงเลยจริงๆ ต่อไป... อาจจะเป็นรากเหง้าของภัยพิบัติก็เป็นได้"

ชินแสปีศาจจับตามองอย่างค้นหา ลึกพักกลับกล่าวว่

"ตอนนี้เรื่องสำคัญที่สุดคือพฤษภาคมโลหิตจตุทเวะ เรื่องอื่นอย่าเพิ่งไปนึกถึง"
กู่หวังพยักหน้า

"ถูกต้อง ข้ารู้จักแยกแยะหนักเบา เจ้าไม่ต้องห่วง"

ชินแสปีศาจขบคิดเล็กน้อยแล้วจึงเสนอว่า

"แต่พลังฉานของมันตอนนี้ลึกลับยิ่งถึง เกรงว่าเมื่อพฤษภาคมโลหิตจตุทเวะเข้มแข็งขึ้นก็ยากที่จะปกปิดกลิ่นคาวเลือดและภาพหลอน มีมันอยู่ที่นี้ หนีไม่พ้นต้องเกิดปัญหา ท่านประมุขรีบหาข้ออ้างส่งมันออกไปโดยเร็วเถอะ"

กู่หวังพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

"จริงของเจ้า"

ครั้นแล้วก็เอามือไหล่หลังเดินออกจากที่นั่นอย่างซ้าๆ คล้อยหลังมันแล้วชินแสปีศาจจึงเดินไปหยุดอยู่ที่ริมแท่น มองลงไปยังเบื้องล่าง

เห็นเทาเทียที่เมื่อครู่ยังตื่นนอนสุดชีวิตบัดนี้คล้ายได้รับแรงสะกดอย่างหนักหน่วงจากสรวโลหิตและแสงจากกระถาง จึงค่อยๆ หมดแรงต้านทานนอนซบอย่างท้อแท้ เห็นภาพนั้นแล้วเสียงหัวเราะเย็นชาไร้อารมณ์ก็เล็ดลอดออกจากฝักคูลมหน้า

"หือ...ประตุพญามารังนี่..."

เสียงฝีเท้าหนักหน่วงถีบดังแว่ว เห็นได้ชัดว่ามีคนวิ่งมาอย่างรีบร้อน ไม่กี่อึดใจให้หลังก็มาปรากฏขึ้นที่หน้าประตูห้องกู่ลี่ เป็นศิษย์ของนิกาย มันคุกเข่าลงข้างหนึ่ง ก้มหน้ากล่าวรายงานเสียงดัง

"ท่านรองประมุข ท่านประมุขมีคำสั่งให้ท่านไปพบขอรับ"

เสียงนั้นดังเป็นพิเศษ หากกลับไม่มีเสียงตอบ ผู้มางุนงงวูบ แต่ก็มิได้รีบร้อนงนงหน้า ภายในนิกายจอมปีศาจกู่ลี่ขึ้นชื่อเรื่องการเช่นฆ่ากระหายเลือด คิษย์ระดับทั่วไปล้วนมึกล้ำเข้าใกล้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการเสียมารยาท

คิษย์ผู้นั้นรวบรวมความกล้ารายงานเสียงดังอีกครั้ง แต่ก็ยังไม่มีการเคลื่อนไหว จึงเงยหน้ามองเข้าไปในห้อง ภาพที่เห็นกลับเป็นสภาพยุ่งเหยิงระเกะระกะ ทว่ากู่ลี่กับวานรที่ตามติดแจรวากับเงาตามตัวกลับหายไปแล้ว

12 กระบี่เทพสังหาร 10

มันสลับคำหนึ่ง สายหน้าแล้ววิ่งกลับไป

มันไม่รู้ว่าขณะนั้นกุยลี่กำลังเดินไปตามช่องทางเดินอันยาวเหยียดโดยมีเจ้าเทานั่งหมอบอยู่บนโหลอย่างสงบ สุดทางสายนี้คือที่พักของกุยหวัง

"ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ข้ายอมหนึ่งอยู่เฉยๆ มิได้ ไซ้หรือไม่เจ้าเทา"

กุยลี่คล้ายกำลังพูดกับตัวเอง เพราะเจ้าวานรชนเทาดอนหนึ่งขมิ้นใจลอยไม่สนใจคำพูดของเจ้านายลัคนิด ส่วนเจ้านายมันก็ไม่สนว่ามันจะได้ยินหรือไม่

"ก็ครั้งก็หนแล้วที่เห็นว่ามีความหวัง แต่ถึงสุดท้ายก็กลายเป็นเสียเวลา

เปล่า ทว่าขอเพียงปีเหยายังนอนอยู่ที่นี้ ข้าก็จะไม่ยอมสิ้นหวังเด็ดขาด"

มันหัวเราะขมขื่น

"ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นห่วงอะไร อย่าใจร้อน รอข้าหาวิธีรักษาปีเหย้าให้ได้ก่อนแล้วข้าจะไปทวงสหายของเจ้ากลับคืนมา"

เจ้าเทาหูตึ่งขึ้นมาทันที รีบร้องสนับสนุนดั่ง 'เจี้ยกๆ' กุยลี่ยิ้มน้อยๆ แต่เพียงแวบเดียวก็จางหาย

แล้วมันก็มาถึงห้องกุยหวัง

หน้าประตูแว่วเสียงฝีเท้าที่คุ้นเคย กุยหวังนั่งตัวตรงบนเก้าอี้ ในห้วงสมองผุดภาพตรูณน้อยขึ้นมาแวบหนึ่ง

หลากหลายอารมณ์ความรู้สึกพลุ่งพล่านอยู่ในความคิด

ประตูถูกผลักเปิด เผยให้เห็นร่างกุยลี่

"อ้อ มาแล้วหรือ"

กุยหวังทักเสียงราบเรียบ

"ฮืม"

กุยลี่พยักหน้า ตอบด้วยเสียงไร้ความรู้สึก แม้จะแปลกใจอยู่บ้างว่า กุยหวังคล้ายกำลังรอดนอนอยู่

ทั้งสองเงียบกันไป ราวกับระหว่างพวกมันไม่เคยเกิดเรื่องอันใดขึ้น

ผ่านไปสักครู่ กุยลี่จึงกล่าวว่า

"มีอยู่เรื่องหนึ่งข้าอยากพูดกับท่าน"

"ว่ามาเถิด"

กุยลี่เอ่ยปาก

"ท่านได้นำศิษย์ทุกคนกลับมาแล้ว และข้าเองก็ได้นำเทาที่ยกกลับมาให้ท่าน ถ้าหากตอนนี้ไม่มีงานสำคัญใด ข้าอยากจะทำออกไปข้างนอก ลองค้นหาว่ายังมีวิธีใดสามารถช่วยปี่เหยาได้หรือไม่"

กุยหวังซมวดคิ้ว มองชายหนุ่มตรงหน้าแวบหนึ่ง ทันใดนั้นเอง ในช่องทางเดินก็มีเสียงฝีเท้าเร่วรี ศิษย์ที่ถูกสั่งให้ไปถ่ายทอดคำสั่งวิ่งกลับมา มั่นอ้าปากค้างเมื่อเห็นกุยลี่

กุยหวังโบกมือไล่ ศิษย์คนนั้นลงเล็กน้อยก่อนค้อมกายคารวะแล้ว ล่าถอยไป สายตากุยหวังเลื่อนกลับมา ชายหนุ่มตรงหน้ายังคงยืนอย่างสงบ ทอดตามองทั้งพรรคมาร ปัจจุบันนี้ไม่ว่าจะเป็นใคร หากได้ยืนต่อหน้ากุยหวัง แห่งนิกายจอมปีศาจจะต้องตัวสั่นงันงกด้วยความกลัว มีเพียงมันที่คล้ายจะไม่เคยหวาดหวั่นหรือย่นระย้ออันใดเลย

นี่คือชายหนุ่มที่บุตรสาวมันรักสุดหัวใจ

"เจ้าไปเถอะ"

อยู่ๆ ลุ่มเสียงกุยหวังก็แผ่วไว้ด้วยความเหนื่อยล้าหลายส่วน

กุยลี่พยักหน้า การประมือกันโดยมิได้ตั้งใจ แม้ทั้งสองจะพยายามเสแสร้งว่าไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น แต่เห็นชัดว่าได้ทำให้ความสัมพันธ์ที่เดิมก็หมองหมางอยู่แล้วห่างเหินขึ้นอีกหลายส่วน กุยลี่หันกายจะเดินจาก แต่แล้วกลับหยุดชะงัก

ความรู้สึกแปลกๆ ชนิดหนึ่งบังเกิดขึ้นอย่างไม่เป็นี่มีขลุ่ย คล้ายจู่ๆ มันก็ร่วงตกลงในหุบเหวลึกหมื่นจั้งที่เจิ่งนองไปด้วยโลหิต ทั้งแนบหน้าอกหายใจลำบาก ทั้งคล้ายถูกคลื่นยักษ์สาดซัดใส่จมสู่ทะเลเลือด

กุยลี่หน้าถอดสี!

แต่เจ้าความรู้สึกนี้ราวกับจิตหลอน ปรากฏขึ้นเพียงชั่ววูบก็หายวับ บรรยากาศโดยรอบกลับคืนสู่ความเงียบสงบเป็นปกติ

เสียงราบเรียบปราศจากอารมณ์ของกุยหวังถามขึ้นจากด้านหลัง

"เป็นไรไป"

14 กระบี่เทพสังหาร 10

กฤษียึดตัวตรง ตอบโดยไม่หันหน้า

"ไม่มีอะไร"

พูดจบก็ก้าวจากไปไม่เหลียวหลัง

ทันทีที่ประตูปิดตามหลัง กฤษีก็หันขวับไปมอง สองตาเปล่งประกาย วูบวาบ จ้องมองประตูบานนั้นเขม็งด้วยแววตาลุ่มลึกเข้าใจยาก และคล้าย จะยังมีความสงสัยไม่แน่ใจปะปนอยู่หลายส่วน

ส่วนกฤษีหวังเมื่อปิดประตูก็ยื่นมองด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก คล้ายกำลัง ขบคิดวุ่นวาย แต่สุดท้ายก็สายหน้าหันเดินไปยังอีกปากของห้อง ตบไปที่ผนัง สองที ผนังถ้ำที่ดูเรียบสนิทเป็นเนื้อเดียวพลันเลื่อนออกทางด้านข้าง เผยให้เห็นอุโมงค์ขนาดคนเดียวเดินสายหนึ่ง กลิ่นเลือดคาวคลุ้งพุ่งไซยออกมาทันที กฤษีหวังเดินเข้าไป ปล່อยให้ประตูลับปิดตามหลังอย่างซำๆ

ณ ที่แห่งหนึ่งในจังหววน ห่างจากชายแดนใต้ประมาณพันลี้ ไกลล้ามา ทางเขาเมฆาเขียวเล็กน้อย

ที่นี่เป็นภูร้างสันเขาเปลี่ยว ไม่ปรากฏร่องรอยผู้คนอาศัย ท่ามกลาง ยอดเขาสูงต่ำสลับซับซ้อนมีธารน้ำสายหนึ่งไหลผ่าน

หากคำนวณอย่างละเอียดตามชัยภูมิ เทือกเขานีรนามแห่งนี้นับเป็นส่วนปลายสุดของเทือกเขาเมฆาเขียวอันสูงใหญ่มหึมา ส่วนธารน้ำยาวเหยียด ที่ทอดตัวลงมาจากยอดเขาตระหง่านเงื่อนนั้นก็พอจะนับได้ว่าเป็นหนึ่งในแคว ที่เป็นต้นน้ำของแม่น้ำสายที่ไหลอยู่นอกเมืองเหอหยาง เพียงแต่เป็นเพราะ อยู่ห่างจากคดอยหลักๆ ไกลพอสมควร ที่นี้จึงมีแต่สัตว์ป่าอาศัย เสียงชะนี ร้องพยัคฆ์คำราม ทว่าไม่มีกลิ่นอายเขียนเลยแม้แต่น้อย

เพียงแต่สถานที่ที่โลกลึมนี่ วันนี้กลับถูกทำลายความสงบไปสิ้น

เงาร่างสองสายกรีดวาลงจากฟ้า ไล่ล่าตามกันไม่หยุดหย่อน คนหนึ่ง อยู่ในชุดดำ คนตามอยู่ในชุดเทา ต่างฝ่ายต่างเคลื่อนไหวรวดเร็วดุจสายฟ้าแลบ คนชุดดำบดเดี่ยวโอดทะยานขึ้นลงกลางอากาศ บดเดี่ยวทั้งตัวดึงวูบสู่โพสณฑ์ ยกย่อนวกรวน แคล้วคล่องว่องไวเป็นอย่างยิ่ง แต่จิตใจที่คนในชุดเทามี

พลังฉานไม่ธรรมดา รัมือได้ทุกรูปแบบ ไม่เพียงไม่ถูกทิ้งห่าง ยังย่นระยะ
เข้าใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

ทันใดนั้นคนชุดดำคล้ายตระหนักรู้ว่าไม่มีทางสลัดหลุดได้ จึงตัดสินใจ
หยุดอย่างกะทันหัน เห็นร่างมันลั่นไหวเล็กน้อยก่อนหยุดนิ่งเหมือนถูกตอกตรึง
ติดอยู่กับพื้น แทบจะในเวลาเดียวกันก็หมุนตัวกลับอย่างฉับพลันพร้อมทั้ง
จี้มือขวาไปในอากาศตืดๆ กันห้าครั้ง

เสียง 'ตึบๆตึบๆ' ดังขึ้น กลางป่าร้างกลางวันแสดๆ พลับปรากฎูกไฟ
วิญญานขึ้นห้าดวง แต่ละดวงเห็นโครงกระดูกน่าเกลียดน่ากลัวในนั้นได้รำไร
พุ่งหือเข้าหาชายชุดเทาทันที

ร่างคนชุดเทานี้จะหยุดก็หยุดได้เช่นกัน สีหน้ามันเคร่งเครียด เสมือน
เผชิญหน้ากับศัตรูร้ายกาจ เห็นได้ชัดว่ามีกลิ่นล้าชะล่าใจกับลูกไฟวิญญานเหล่านี้
แม้แต่น้อย และแล้วที่มือก็ปรากฏประกายเย็นเยียบไหลเลื่อม มันแสกเวท
อาวุธแวววาวกระจ่างใสลักษณะเป็นแท่งสองปลายแหลมคมขึ้นมาจากหนึ่ง

เวทอาวุธขึ้นนี้พอปรากฏ อุณหภูมิรอบด้านพลันลดฮวบ ตามพื้นและ
ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในบริเวณรอบๆ ปรากฏขึ้นน้ำแข็งเกาะบางๆ เมื่อเห็นลูกไฟ
วิญญานพุ่งมาด้วยกำลังแรงดุจดั่งพายุ คนชุดเทาที่หมุนเวทอาวุธหนึ่งรอบ
แทนที่จะบิดปายกลับดูดลูกไฟวิญญานทั้งห้าไว้

อึดใจให้หลัง ดุจไฟปะทะก้อนน้ำแข็งเย็นเยือก ลูกไฟวิญญานค่อยๆ
หม่นแสง มอดดับลงช้าๆ

"หนามน้ำแข็งแก้วเหมือนดี...ร้ายกาจสมชื่อจริงๆ!"

เสียงถอนใจคล้ายปลดปลงและก็คล้ายชื่นชม หาได้บันดาลโทษะไม่

ชายสูงวัยในชุดเทาที่คือช่างกวนเซ่อ บุคคลอันดับสองของหุบเขา
กรุ่นกำยาน และของวิเศษในมือมันย่อมเป็นหนามน้ำแข็งแก้วเหมือนดีที่แม้แต่
จิ้งจอกสวรรค์เก้าหางก็ยังหวั่นเกรงอยู่บ้าง

ช่างกวนเซ่อหัวเราะหึๆ กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"สามารถได้รับคำชมจากปีศาจเผ่าเวทก็มีใช้เรื่องง่ายเลย"

ชายชุดดำถึงกับเป็นปีศาจเผ่าเวทที่หลบรอดจากการถล่มของถ้ำสยบ

16 กระบี่เทพสังหาร 10

มาร เพียงแต่ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น มันถึงตกอยู่ในสภาพโดนช่างกวนเซ่อตามล่าเช่นนี้

ปีศาจเผ่าเวทกวาดตามองอยู่หลายตลบ จู่ๆ ก็ถอนใจถามว่า

"สหายเก่า เจ้ากับข้ามิใช่คบหากันมาแค่วันสองวัน เหตุไฉนจึงต้องปีบคั้นข้าถึงเพียงนี้"

ช่างกวนเซ่อตอบเสียงเฉื่อยชา

"ข้าก็ได้บอกจุดประสงค์ออกไปแล้ว ท่านประมุขต้องการพบเพราะมีเรื่องอยากจะสอบถาม เพียงเจ้าติดตามข้าไปที่หุบเขากรุ่นกำยานทุกอย่างก็เรียบร้อย ง่ายดายเพียงเท่านี้"

ปีศาจเผ่าเวทส่ายหน้าพลางยิ้มขมขึ้น

"ประมุขของเจ้าเป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย มาตราว่าข้าจะหลงใหลในโลกแห่งคนเป็น แต่ก็รู้ว่าข้ายังสู้มันไม่ได้ นอกจากนั้น จุดประสงค์ของพวกเจ้ามีหรือข้าจะไม่รู้ ยังมีไขเพราะต้องการรู้ความลับของเผ่าเวทเราหรือรี"

ช่างกวนเซ่อแค้นเสียงตอบว่า

"รู้ก็คิดแล้ว ชายแดนใต้บัดนี้มีแต่ความยุ่งเหยิง ห้าเผ่าก็ตกอยู่ในสภาพลับสนอลหม่าน จำเป็นต้องมีหุบเขากรุ่นกำยานออกมาควบคุมสถานการณ์ล้มระหว่าอะไรกับพวกเราได้มีเจตนาเลวร้าย ไม่ว่าจะพูดอย่างไรพวกเราก็คิดว่าเทพอสูรที่ชั่วร้ายป่าเถื่อนตนั้นตั้งมากมาย"

ปีศาจเผ่าเวทมองมันอย่างลึกลับซึ่งขณะกล่าวอ้อนวอน

"ความลับของอัครศิวนรงค์ข้าไม่รู้จริงๆ สหายเก่า เห็นแก่ไม่ตรีคบหายาวนานของพวกเรา ปล่อยข้าไปสักครั้งเถิด"

ช่างกวนเซ่อส่ายหน้า

"ข้าเองก็ไม่อาจทำตามใจตัวเองได้"

พุดจบก็ยกหนามน้ำแข็งเก่าหมันตั้งขึ้นวาดเป็นครึ่งวงกลม ไอน้ำเย็นเยียบพวยพุ่งเข้าใส่อีกคำรบ ปีศาจเผ่าเวทมิได้หลบ ไม่ทราบเป็นเพราะรู้ว่าหลบอย่างไรก็หลบไม่พ้นหรือไม่ มันเพียงกล่าวเสียงราบเรียบ

"สหายเก่า โลกนี้กว้างใหญ่นัก เรื่องราวต่างๆ เปลี่ยนแปลงอย่าง

ไม่อาจคาดเดาได้ ที่ซำมิได้ติดตามแม่หมอและพี่ใหญ่ลงสู่สัมปรายภพก็เพราะอยากถือโอกาสมายังจังหววนเพื่อท่องชมบรรยากาศและเหตุการณ์สำคัญหรือว่าแม้แต่ความปรารถนาเล็กๆ น้อยๆ นี้เจ้าก็ไมยอมให้โอกาสซ้ำ"

ช่างกวนเชื่อแค่นเสียงอย่างไม่สนใจ เห็นได้ชัดว่าไม่เชื่อคำพูดของฝ่ายตรงข้ามแม้แต่น้อย ขยับเข้าใกล้จนห่างจากปีศาจเผ่าเวทเพียงแค่สามเชียว และแล้วหน้าพลันถอดลี สองตาจ้องพินแทบเหลือกถลน

ภายใต้แสงตะวัน ร่างปีศาจเผ่าเวทเหมือนลอยอยู่ แต่กลับไม่มีเงาให้เห็น ยิ่งกว่านั้นยังขยับพลิวตามสายลม ทำท่าเหมือนจะลอยหายไปได้ทุกเมื่อ

ช่างกวนเซ่อริบสะอึกเข้าใกล้ นามน้ำแข็งเก้าหมันด์ฟาดจากบนลงล่างถึงกับผ่าปีศาจเผ่าเวทออกเป็นสองซีก ทว่าร่างทั้งสองซีกนั้นก็กลับสลายกลายเป็นไอดำ แล้วจางหายไปใ้อากาศอย่างรวดเร็ว

ลีหน้าช่างกวนเซ่อเครียดเคร่ง เจ็บใจว่าตัวเองถึงกับหลงกล ถูกมนตร์พรางตาของฝ่ายตรงข้ามเล่นงานอีกแล้ว มันกระที่บเท้าอย่างเดือดดาลทะยานร่างขึ้นฟ้า กวาดสายตาค้นหารอบๆ เห็นเงาต่างๆ สายหนึ่งโลดแล่นอยู่ไกลลิบตรงไปทางทิศเหนือก็ไม่รีรอชักซ้ำ ฟุ่งร่างติดตามทันที

บทที่ 221 บ้านเก่า

ตื่นเขาเมฆาเขียว

ฟ้าโปร่งเมฆบาง ยามแหงนมองเห็นแต่สีฟ้ากว้างโล่งไปทั้งแถบ สายลมพัดแผ่วเป็นระยะ ชวนให้ผู้คนจิตใจสดชื่นแจ่มใส

ลู่อุ่เสี่ยวฉีกวาดตามอง รอบบริเวณไม่มีผู้คน และก็ไม่มีใครคาดคิดว่า ณ ตื่นเขาเปลี่ยวจะมีโคมระย้าลูกเล็กในแดนดินแห่งนี้ชำรุดท้องนภา อยู่เพียงลำพัง สายลมเป่ากระทบเรือนผมปลิวไสว เผยให้เห็นใบหน้าที่ซุบผอมลงอย่างเห็นได้ชัด

คำสั่งกำชับก่อนลงจากเขาของอาจารย์ยังดังอยู่ข้างหู

'ฟังจากคำสนทนาของศิษย์พี่เจ้าสำนักและศิษย์พี่วัน พวกข้าจึงรู้ว่า เจ้าสำนักทุกรุ่นล้วนต้องฉวยโอกาสที่สติสัมปชัญญะยังแจ่มใส บอกเล่าความลับนี้ให้แก่ศิษย์ที่จะดำรงตำแหน่งสืบแทนในรุ่นต่อไปได้รับทราบ และคำสั่งเสียที่ต้องสืบทอดบอกต่อกันเป็นรุ่นๆ นั้นก็คือเพื่อชื่อเสียงของสำนักและมวลมนุษยทั้งแผ่นดิน เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้เกิดการเช่นฆ่ามากเกินไป เมื่อถึงจุดที่ไม่อาจควบคุม ศิษย์ที่ได้รับการสืบทอดตำแหน่งสามารถสังหารอาจารย์ของตนได้...

ทว่าไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด คิษย์พี่เจ้าสำนักจึงไม่เล่าความลับนี้ให้ เขียวอ้อไฉฟิง ตามที่ข้าคิด เห็นไม่พินเหตุผลสองประการ ประการแรก คิษย์พี่ยังมีทันได้ตัดสินใจเล่าก็ถูกจิตมารของกระบี่เทพสังหารเล่นงานแล้ว ประการที่สอง เพราะคิษย์พี่แน่ใจว่าตนเองมีพลังผานสูงพอ โดยเฉพาะ คึกใหญ่เมื่อสิบปีก่อน มันขับเคลื่อนพยุหะกระบี่ แต่ไม่ถูกจิตมารเข้าสิง จึงยังมี ความมั่นใจว่าคราวนี้ก็ยังจะสามารถต้านทานอยู่ รอจนถูกจิตมารเล่นงาน จริงๆ ก็สายไปแล้ว

หากเป็นจริงอย่างที่คิด พวกเราในฐานะคิษย์สำนักเมฆาเขียวไม่ว่าจะ อย่างไรก็มีอาจวางเฉย เกียนบู้อี๋หายตัวไป คิษย์น้องซูหู่ก็จิตใจว่าวุ่น มี เพียงข้าต้องทำหน้าที่รับมือกับภัยพิบัติครั้งนี้ ได้แต่หวังให้ทุกอย่างจบสิ้น ลงบนเขา เจ้าจะได้ไม่ต้องมายุ่งเกี่ยว แต่ถ้าพบเห็นพวกมันที่ตีนเขาหรือแห่ง หนอื่น เจ้าก็ต้องเข้าแบกรับภาระนี้อย่างสุดความสามารถ ดวงวิญญาณ ของเหล่าปรมาจารย์ทั้งหลายมีความศักดิ์สิทธิ์ จะต้องปกป้องเราสองคิษย์ อาจารย์ให้ลู่วังภารกิจนี้แน่!

ลู่อู่วังภารกิจนี้แน่! สูดลมหายใจลึกๆ พลังทอดตามอง

ขุนเขาที่เป็นฉากหลังนั้นทั้งสวยทั้งสูงตระหง่าน ทิวเขาสูงต่ำแฝงความ ซุ่มพุ่มพฤษภ ใกล้เคียงผาหินชะงองง้ำ ใกล้เห็นโตรกธารรีไหล ทุกแห่งหน ล้วนแฝงเสน่ห์ที่ท่วงทำนองของตัวเอง

สูงเทียมเมฆ เป็นเอกในใต้หล้า

เพื่อสำนักเมฆาเขียว!

มุมปากนางผุดรอยยิ้มอบอุ่น เทือกเขานี้ถึงอย่างไรก็คือที่ซึ่งเลี้ยงดูนาง จนเติบโตใหญ่ มีอาจารย์ที่นางเคารพรัก มีคิษย์พี่คิษย์น้องที่รักใคร่กลมเกลียว และยังมี...ความทรงจำที่เคยได้ครอบครอง

นางหันขวับ ก้าวซ้ำๆ จากไปอย่างมั่นคง ชุดขาวปลิวสะบัดตามลม เหมือนหิมะปลิวละล่อง ผืนปฐพีช่างใหญ่ไพศาล นภาอากาศกว้างไกลไร้ขอบเขต มาตราว่าโคมงามแห่งยุค หรือยอดยุทธ์ในใต้หล้า สุดท้ายก็เป็นเพียงแค่มะเล็ด ข้าวสารในมหาสมุทร

20 กระบี่เทพสังหาร 10

ว่าไปแล้วนี่เป็นครั้งแรกที่ได้รับคำสั่งจากอาจารย์ให้ลงจากเขา แต่กลับไม่มีจุดหมายปลายทางที่แน่นอน แม้ตัวจะแบกรับภาระหนักอึ้ง แต่กลับไม่รู้ว่าควรไปที่ใดจึงจะจัดการภารกิจให้เสร็จสิ้นลงได้ คิดดูแล้วรู้สึกแปลกๆ อยู่บ้าง กระบี่เหล็กสวรรค์ยังคงสงบนิ่งอยู่ในมือ มิได้ให้ความรู้สึกพิเศษอันใด สมควรพูดว่ามันได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายนางไปแล้ว ปรากฏแสงสีครามถูกเก็บงำอยู่ในฝัก หนึ่งคนหนึ่งกระบี่เดินปล่อยอารมณ์เรื่อยเปื่อยไปข้างหน้า

สมควรไปที่ใดดีหนอ

ฟ้าดินออกกว้างใหญ่แบบนี้!

จนกระทั่งมาถึงทางสามแยก ลูเสวี่ยฉีพลันชะงักงัน แต่มิใช่เพราะไม่รู้ทาง ในบรรดาศิษย์สำนักเมฆาเขียวทั้งหมด นางนับว่าลงจากเขาบ่อยครั้ง ทางสายนี้เคยเดินผ่านไม่ทราบว่าเป็นที่ครั้งไหน มันก็คือเส้นทางออกจากเขาที่สะดวกและรวดเร็วที่สุด ตรงดิ่งไปยังเมืองที่ใหญ่ที่สุดตรงดินเขาซึ่งก็คือเมืองเหอหยาง

ส่วนทางอีกสายดูเหมือนถูกทิ้งร้างมานานแล้ว เพราะมีภูเขาสูงชันรกร้าง มีเพียงบริเวณที่อยู่ใกล้ปากทางเท่านั้นที่ยังพอมองเห็นทางเดินอยู่บ้าง ไกลออกไปหน่อยหญ้าขึ้นรกเรือจนปิดเส้นทางหมดแล้ว

อันที่จริงทางเล็กๆ แบบนี้ไม่ทราบว่ามีอยู่มากมายเพียงใด มีจำนวนมากที่ชาวบ้านซึ่งอาศัยอยู่บริเวณดินเขาใช้สำหรับขึ้นเขาไปตัดฟันหรือไม้เก็บสมุนไพรไปขาย และยังมีอีกมากที่เกิดขึ้นเพราะวัตถุประสงค์ต่างๆ กัน พอผ่านไปนานเข้าก็กลายเป็นมีสภาพรกร้างแบบนี้

ใครจะรู้ว่าทางสายนี้ตัดทะลุไปยังที่ใด หรือจำได้ว่ามีใครบ้างที่เคยใช้ ลูเสวี่ยฉีเงยหน้าขึ้น ในใจแอบยิ้มขมขื่น นับตั้งแต่กลับจากชายแดนใต้จากคนผู้หนึ่งมาจนถึงบัดนี้ สภาพจิตใจได้เปลี่ยนไปมากมาย

นางสะบัดหน้าแรงๆ พยายามสลัดความคิดนั้นให้หลุดไปจากสมอง ขณะจะก้าวเดินต่อก็เห็นชาวบ้านเดินสวนมาเป็นกลุ่มสองคนบ้างสามคนบ้าง จากอีกฟากของทาง มีทั้งเด็กทั้งคนแก่ ดูจากเสื้อผ้าการแต่งกาย และส่วนใหญ่

แบกขวาน เชือกป่าน ไม้คาน ก็รู้ว่าเป็นชาวบ้านในละแวกใกล้ๆ กำลังจะขึ้นเขาไปตัดฟัน

เมื่อเดินเข้าไปใกล้ คนเหล่านั้นก็พากันก้มหน้าหลบทางให้ ภายในรัศมีร้อยลี้ ศิษย์สำนักเมฆาเขียวเป็นที่เคารพบูชาของผู้คนละแวกนี้อยู่แล้ว ยิ่งลูเสวี่ยฉีมีรูปโฉมงดงามโดดเด่น บุคลิกเหมือนนางเขียววิเศษ ก็ยิ่งทำให้ผู้คนมิกล้ามองหน้าตรงๆ

นางหยุดพักหน้าให้เล็กน้อย ถือเป็นคารวะตอบ จากนั้นขยับเท้าเตรียมเดินต่อ ทว่าตอนนั้นเอง ชายตัดฟันคนหนึ่งผมเผ้าขาวโพลน แต่ใบหน้าแดงปลั่งอย่างคนมีสุขภาพดีก็ส่งเสียงทักทายอย่างมีน้ำใจ

"ฮ่าๆ แม่ นาง เจ้าจำทางไม่ได้หรือ"

ลูเสวี่ยฉีชะงัก หันพลงสายหน้าน้อยๆ แต่ไม่ทันได้เอ่ยปาก ชายชราผู้มีน้ำใจก็กล่าวต่อว่า

"ข้ารู้ว่าศิษย์สำนักเมฆาเขียวอย่างพวกเจ้านั้นเยี่ยมยอด สามารถเหาะไปเหาะมาได้ แต่ถ้าจะพูดถึงถนนหนทาง มีบางครั้งกลับไม่คุ้นเคยเท่าชาวบ้านอย่างพวกเรา"

คนอื่น ๆ ได้ยินเช่นนั้นก็หัวร่อฮ่าๆ ลูเสวี่ยฉีเห็นสีหน้าพวกมันล้วนเป็นมิตร ในใจก็รู้สึกอบอุ่นขึ้นมา เท่าที่จะก้าวเดินพลันหยุดลงอีกครา

ชายชราตัดฟันขึ้นนิ้ว

"ทางที่อยู่ตรงหน้าเจ้าตัดทะลุไปทางทิศใต้ของเมืองเหอหยาง ที่นั่นเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในรัศมีร้อยลี้ พอไปถึง เจ้าอาจจะไปที่อื่นถึงตายยิ่ง"

พูดจบก็ชี้ทางสายที่หน้าขึ้นรก

"แต่ทางนั้นเจ้าอย่าไปเด็ดขาด เมื่อสิบกว่าปีก่อนเคยเป็นหมู่บ้านที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่ง ตอนนี้พังพินาศไปหมดแล้ว ไม่มีคนอยู่แล้ว..."

ลูเสวี่ยฉียิ้มพลงกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าเข้าใจแล้ว ขอขอบคุณผู้อาวุโส"

ชายชราโบกมือลาพลงหัวร่อฮ่าๆ แล้วหันไปชักชวนคนอื่นๆ ให้เดิน

22 กระบี่เทพสังหาร 10

ขึ้นเขาต่อ คล้อยหลังยังได้ยินชายตัดฟันอีกคนที่อายุค่อนข้างน้อยกว่าถอนใจ
พูดปลงๆ

"ที่จริงหมู่บ้านนั้นมีวัดอยู่แห่งหนึ่ง ได้ยินว่าศักดิ์สิทธิ์ไม่น้อย เมื่อก่อน
ข้ากับภรรยาเคยไปเซ่นไหว้เทพเจ้าที่นั่นเพื่อขอบุตรชาย แล้วก็ได้สมปรารถนา
จริงๆ น่าเสียดายตอนนี้ไม่มีแล้ว"

ชายชราคนนั้นพยักหน้า

"ใช่แล้ว ข้าก็จำได้ น่าเสียดายที่ไม่มีวัดนั้นอยู่แล้ว..."

เสียงสนทนาไกลออกไปเรื่อยๆ ร่างของพวกมันค่อยๆ ลับหายเข้าไป
ในดงไม้ ลมพัดรำเพยมาแต่ไกล คล้ายยังนำเสียงหัวร่ออย่างเปิดเผยลอย
มาด้วย ลู่เสวี่ยฉีหันหลังกลับ ไบหนายังประดับรอยยิ้ม ไม่รู้ทำไม จิตใจ
รู้สึกแจ่มใสขึ้นมากมาย

นางอึ้งพลางก้าวเดินต่อไปอย่างมั่นคง ตรงไปบนเส้นทางหลักสายนั้น
ผีเท้านางเดิมว่องไว แต่เพราะเหตุใดจู่ๆ ก็ชะลอลง คิ้วเรียวยามขมวด
เล็กน้อย ลีๆ ในใจคล้ายมีเรื่องอะไรบางอย่างโฉบผ่านแวบ แต่จับความ
อันใดมิได้

ลีๆ ในความทรงจำคล้ายอะไรบางอย่างถูกปลุกให้ตื่น...

ลู่เสวี่ยฉีหยุดยืนกับที่ นึกทบทวนคำสนทนาของบรรดาคนตัดฟัน

'แต่ทางนั้นเจ้าอย่าไปเด็ดขาด เมื่อสิบกว่าปีก่อนเคยเป็นหมู่บ้านที่
คึกคักแห่งหนึ่ง ตอนนี้พังพินาศไปหมดแล้ว ไม่มีคนอยู่แล้ว...'

'ที่จริงหมู่บ้านนั้นมีวัดอยู่แห่งหนึ่ง ได้ยินว่าศักดิ์สิทธิ์ไม่น้อย...'

ร่างงามสะท้านเขือก หันกลับไปมองทางรกร้างนั้นอีกครั้งอย่างช้าๆ ทาง
ซึ่งคล้ายจะถูกฝังไปในภาพที่ขาดหายของกาลเวลา...

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)